

RESOLUCIONS DEL III CONGRÉS

MIRANT ENDAVANT MAIG 1982

ESTRATÈGIA I POLÍTICA

1. Introducció

La constitució del nostre Partit, el juliol de 1978, marcà una fita important en la història del socialisme a Catalunya. De la unitat socialista sorgia una gran força política, capaç d'aplegar en un sol combat els objectius d'emancipació dels treballadors, d'assoliment de les llibertats nacionals de Catalunya i de federació, democràcia i socialisme a Espanya.

La unitat dels socialistes, que a Catalunya ha avançat en un procés llarg i no exempt de dificultats, és avui una conquesta ja irreversible i el patrimoni més important que em de defensar, car sabem que amb ella som dipositaris de garantir la unitat civil del poble de Catalunya i d'impulsar el seu progrés vers una societat lliure, igualitària i solidària: una societat socialista. Ens sentim orgullosos de la unitat assolida, de la nostra sobirania com a partit nacional i de la nostra vertebració orgànica amb el PSOE, que garanteix la lluita comú dels socialistes a nivell d'Estat: Ens sentim part integrant del nostre Partit Federal i protagonistes actius de la seva acció per la democràcia i el socialisme.

Els socialistes de Catalunya som hereus i continuadors de la història del moviment socialista del nostre país, que s'inscriu en la llarga lluita de la classe treballadora per la seva emancipació. Ens definim com un partit de classe, de masses, democràtic, nacional i federalista. Ens proposem la construcció d'una societat sense classes en la que hagi desaparegut tota forma d'explotació i opressió, de classe o nacional. Afirmem com valors essencials del nostre combat la igualtat, la solidaritat i la llibertat, que sols poden realitzar-se plenament amb la superació del capitalisme i la construcció democràtica de la societat socialista.

Compartim aquests ideals i objectius amb el sindicat socialista, la UGT, i reafirmem el nostre compromís de treball comú i fraternal sobre el ple respecte mutu a l'autonomia de les organitzacions socialistes.

En els moments presents, els objectius del socialisme esdevenen cada vegada més necessari i més actuals, pel fet de la situació mundial (amb una crisi plena de riscos dramàtic, però també de noves possibilitats i esperances de canvi) i de la situació a Espanya i a Catalunya, on el socialisme apareix com l'única força que pot consolidar i fer avançar el procés democràtic i autonòmic enfrontat a les complexes dificultats.

2. La situació actual

2.1. La crisi

Després de trenta anys d'un creixement sens precedents, el capitalisme entrà a finals dels seixanta en un nou període de convulsions. Es tracta d'una crisi

econòmica de llarga durada que manté una situació persistent d'instabilitat i incertesa i que posa en qüestió els equilibris bastits a la sortida de la segona guerra mundial.

En un estadi elevat de concentració i interrelació de l'economia mundial, aquesta segona gran crisi del capitalisme en el segle XX es caracteritza pel seu abast planetari i per una integració internacional molt estreta dels seus elements econòmics i polítics. La crisi, que té una dimensió fonamental econòmica (generalització de l'atur, recessió i risc de depressió, inflació, desordre monetari, endeutament dels països menys desenvolupats, elevació rècord dels tipus d'interès, imitació de la capacitat productiva, etc.) té també una forta dimensió política (amb tensions creixents entre les dues superpotències, que intenten mantenir llurs hegemonies i posen en perill el manteniment de la pau) i també una important dimensió cultural i ideològica: el capitalisme necessita un sistema de control social més perfeccionar i produeix una "ideologia de la crisi" que fomenta la por al futur per tal de frenar tota contestació o convèncer als assalariats que no poden fer res enfront dels desenvolupament fatal de la crisi.

El capitalisme cerca una sortida pròpia, a la vegada econòmica i política. L'experiència Reagan, similar a l'aplicada pels conservadors a Gran Bretanya, s'inscriu en un disseny de reestructuració mundial del capitalisme (reconstitució de beneficis, transferència de capitals a països i sectors "rendables", innovació tecnològica, reconstitució de la demanda) sobre la base d'una política neoliberal que afavoreix el capitalisme salvatge i les multinacionals i tendeix a amputar als treballadors d'una bona part dels avantatges econòmics i socials aconseguits en les darreres dècades. Aquesta política va acompanyada d'una ofensiva ideològica i cultural de la dreta que persegueix una regressió cap a actituds individualistes i resignades en les masses dels treballadors. Explotant els factors d'inseguretat i por a la crisi, la dreta tracta de fomentar la passivitat, el fatalisme o les formes de revolta més individualistes i ineficaces, i desprestigiar els valors de l'acció col·lectiva, de fe en el futur i de compromís polític i sindical.

És en el terreny del combat polític i cultural on es juga un dels enfrontaments cabdals de la crisi actual; d'ací en sortiran processos involutius (si la dreta s'imposa i els treballadors reduïts a individus-massa, isolats i impotents, es mostren incapaços d'organitzar-se i actuar col·lectivament en un escenari d'atur generalitzat a l'hemisferi nord i de fam a l'hemisferi sud) o bé, pel contrari, grans moviments col·lectius vers el canvi social i el nou ordre econòmic internacional, en la direcció preconitzada pel socialisme democràtic.

2.2 L'increment de la tensió mundial

Les tensions entre els dos grans blocs mundials de poder ha augmentat considerablement i es tradueixen en una forta acceleració de la cursa d'armaments i en l'augment de la pressió de les dues superpotències per tal d'impedir a tot preu les opcions autònomes i les polítiques de no alineament dins llurs respectives àrees d'influència. Davant d'aquesta realitat (repartiment del món en zones d'influència, cursa armamentista, conflictes regionals, perill de guerra mundial) les alternatives socialistes, van guanyant pes en el camp dels qui volen una evolució del món en pau i progrés. Davant del capitalisme dominador

dels EUA i les societats burocràtiques i totalitàries de l'Est, el socialisme planteja noves fites. Avui és un fet que en el si dels dos blocs es manifesten noves perspectives. L'experiència polonesa, a desgrat del seu desenllaç momentani i de les seves contradiccions, ofereix un model de lluita per un socialisme democràtic i autogestionari en els països de l'Est. El triomf dels socialistes francesos i del PSOK a Grècia obren noves possibilitats de transformació a Europa. El socialisme internacional, format per components de matisos diferents que apliquen polítiques i estratègies econòmiques diverses, té en comú la lluita per la distensió i la pau, la superació de la divisió actual del món en blocs geopolítics (Est-Oest) o geoeconòmics (Nord-Sud) i la construcció d'una Europa forta i no satel·litzada. L'objectiu d'un desenvolupament econòmic, polític, social i cultural de tipus nous, emmarcat en la perspectiva d'una Europa socialista, pot donar als països i a la joventut unes fites que ara els hi manquen i convertir el socialisme democràtic en l'esperança del canvi enfront de la crisi actual.

La guerra recent per les illes Malvines entre Gran Bretanya i l'Argentina ha agreujat considerablement les tensions internacionals. Demostra també que cap conflicte militar important no pot quedar localitzat geogràficament i s'insereix en el conjunt de l'estratègia mundial de les dues grans potències –USA i Urss– per augmentar llurs respectives zones d'influència.

2.3 El procés democràtic espanyol.

La transició o canvi de la dictadura fins a la situació present s'ha produït a través de la interrelació o condicionament mutu entre dos projectes: el de la transició contra la dictadura (la ruptura democràtica propugnada per l'oposició al franquisme) i el de la transició des de la dictadura (la reforma gradual i controlada des de dalt). Aquest segon projecte fou impulsat pels grups evolucionistes del règim anterior i obeïa en darrera instància a les necessitats del capitalisme espanyol, que no podia mantenir els mecanismes polítics i econòmics de la dictadura i necessitava a més frenar la mobilització popular.

Avui resulta evident que el model de transició continuista no fou capaç d'imposar-se. Com tampoc la ruptura entesa com a canvi radical de règim, com a revolució política democràtica. El resultat ha estat intermig: certament es mantenen molts aspectes de continuïtat amb el passat; s'han conservat sense a penes modificacions segments importants dels aparells d'Estat de la dictadura; no hi ha hagut una reforma democràtica significativa en l'administració de l'Estat i s'han mantingut moltes de les anteriors relacions de poder en el pla social i econòmic. No gensmenys la Constitució del 78 supera i frustra el projecte de reforma, com ho fa també el procés autonòmic que trenca amb una herència de segles de centralisme d'Estat o de tímides experiències de descentralització administrativa.

Els dos projectes –reforma i ruptura– s'han condicionat mútuament i han donat lloc a una situació específica molt complexa. Sols a la llum d'aquesta complexitat es pot comprendre el caràcter de l'intent de cop d'Estat del 23-F promogut per una dreta antidemocràtica però dotada de certa ressonància en els aparells de l'Estat i en certs sectors del món financer. També aquesta situació de

complexitat i condicionaments mutus i limitacions explica els fenòmens de desencantament que han aparegut en els sectors populars.

Els obstacles per a la consolidació del procés democràtic, en aquesta situació, radiquen en diverses causes: el pensament antidemocràtic residual de la dreta té encara prou força per a manipular sectors importants dels aparells de l'Estat, de l'anomenat "franquisme sociològic" i de capes d'opinió poc informades políticament a les que es vol fer identificar democràcia amb crisi, atur i inseguretat; d'altra banda, gran part de la burgesia, per bé que interessada en l'aparença d'un règim democràtic vol també la pervivència de privilegis heretats d'un passat no democràtic, actitud que pot fer-li acceptar sortides pseudoconstitucionals abans que assumir l'hegemonia política dels socialistes; en tercer lloc, la frustració i la inhibició de sectors populars engrescats per la perspectiva del canvi el 1976/77 però decebuts avui davant les limitacions del procés democràtic i les dificultats de la crisi; finalment, la descomposició del partit del govern que ha mostrat una palesa incapacitat per a dirigir el difícil període de la transformació d'un Estat autoritari i centralista en un Estat democràtic i autonòmic.

La situació política actual planteja com a qüestió fonamental la resolució del caràcter híbrid de la transició, que pot verificar-se mitjançant un desenllaç plenament democràtic, o a través d'una involució cap enrera, és a dir vers els antics objectius de la reforma gradual i controlada per a la dreta. En aquesta situació de punt mort, es tracta d'avançar o de retrocedir.

Per la dreta. L'objectiu avui és superar el seu estat de crisi de representació orgànica (crisi de la majoria parlamentària, crisi d'UCD, possibilitat de victòria socialista) i frenar el procés democràtic i autonòmic.

Pels treballadors i pel poble es tracta justament del contrari. Es tracta de mantenir la llibertat, assegurar i reforçar un poder civil democràtic, tirar endavant el procés de transformació democràtica i autonòmica de l'Estat, i fer front a la crisi econòmica amb una política de govern en tots els centres de poder polític i administratiu que estigui al servei de la majoria del poble, i no d'una minoria privilegiada. En aquest context, el Partit Socialista s'ha convertit en el dipositari de les expectatives i esperances de la majoria.

2.4 La situació a Catalunya

A Catalunya s'han fet passes enrera, durant els dos últims anys, en el procés de construcció de l'autogovern de consolidació de la unitat civil del poble i de suport d'aquest al projecte autonòmic. La victòria de la dreta el 20 de març de 1980 i la formació d'un govern monocolor minoritari de CiU, amb el contradictori suport parlamentari de CC-UCD i ERC –constituïnt el "front conservador" al Parlament– han provocat un afebliment del procés autonòmic i del pes de Catalunya en el procés democràtic de l'Estat. S'han generat, així mateix, gèrmens de profunda divisió en el país. La política de CiU en el govern ha consistit a donar suport a UCD i els seus governs a Madrid i rebre en contrapartida el suport centrista –decisiu– en el Parlament de Catalunya. Aquesta situació de supeditació i de feblesa s'ha volgut emmarcar mitjançant una tàctica

d'enfrontaments controlats o ficticis entre una Catalunya abstracta –que es volia identificar amb CiU i el president Pujol- i una Espanya també abstracta, tot dissimulant el fet que tant a Catalunya com a l'Estat hi ha projectes diferenciats, forces conservadores o reaccionàries i forces amb voluntat de progrés i de canvi. Assistim, de fet, a un intent de mistificació en el qual el llenguatge i la gesticulació nacionalista tracten d'ocultar la realitat d'un govern català feble i subordinat, depenent parlamentàriament dels vots d'UCD i desenvolupant una política de dreta i partidista oblidant els interessos generals de Catalunya. Aquesta política, en alguns moments, posa en perill la convivència i la consolidació de la democràcia.

L'acció de govern a la Generalitat reflecteix aquesta situació. És una acció més preocupada per fer veure que es governa que per governar veritablement. Respon a criteris conservadors –en ocasions clarament reaccionaris- i obsessivament condicionats pel clientelisme polític i la voluntat de consolidar unes estructures electoralistes prenent suport en els nuclis de poder de la dreta econòmica i social. En cap dels grans problemes avui plantejats al poble de Catalunya (crisi econòmica, atur, reconversió industrial, obertura de vies de futur per a l'economia catalana; política cultural i lingüística, reforçament de la unitat civil del poble, política educativa, política de joventut, política de la dona, política del territori; desenvolupament d'una administració autonòmica eficient) pot afirmar-se que el govern minoritari pugui oferir resultats mínimament satisfactoris. Pel contrari, s'han produït resultats clarament negatius en terrenys fonamentals com la lluita contra l'atur i la crisi econòmica, el desenvolupament administratiu (amb una inflació espectacular de personal) i la política cultural i lingüística. La responsabilitat d'ERC en aquest procés de dretanització i frustració d'expectatives és important. El paper d'aquest partit, amb una direcció que contradia el seu passat i la voluntat de molt dels seus electors, ha consistit a donar suport conjuntament amb la UCD, a un govern de dretes a la generalitat, malgrat que l'electoral català s'havia pronunciat majoritàriament per les opcions d'esquerra. Amb una voluntat d'explotació i manipulació político-electoral del catalanisme sentimental, CiU i ERC han aprofitat tots els pretextos per a endegar una política anti-socialista en una escalada de violència verbal que ha marcat un clar deteriorament de la vida política catalana. Les dretes nacionalistes han tractat d'amagar les febleses, ambigüitats i fracassos del "front conservador" i del govern minoritari de CiU mitjançant la gesticulació, sobretot arran de la signatura dels acords autonòmics de juliol de 1981.

Els socialistes hem donat suport a aquests acords perquè són necessaris per a un avenç efectiu en la construcció de l'Estat autonòmic i la consolidació de la democràcia. Aquests pactes han estat el resultat d'una negociació amb un govern de la dreta espanyola –govern sostingut amb els vots de CiU- que segueix una política sols forçadament i passivament autonomista. No representen per tant tot allò que reivindicuem. Hem lluitat per millorar-los i lluitarem per tal d'evitar-ne interpretacions restrictives, fet que no es donarà si el socialisme arriba al govern de l'Estat. La política de la dreta a Catalunya s'orienta cap a l'objectiu de consolidar-se en una posició majoritària mitjançant l'atac als socialistes que, restant com a primer partit quant a implantació municipal i quant a la representació catalana en el Parlament espanyol, constitueix l'única opció política que pot substituir el Govern minoritari de Convergència a la Generalitat.

Aquest objectiu se centra avui en l'oposició sectària als governs municipals dirigits pels socialistes, i en un intent de "desqualificació nacional" dels socialistes, que voldria instaurar a Catalunya una divisió no entre dretes i esquerres, sinó entre "bons" i "mals" catalans. Els socialistes hem advertit contra la irresponsabilitat d'aquesta política i hem assenyalat la gravetat d'una situació caracteritzada per la fugida endavant cap al verbalisme i la gesticulació, d'un govern minoritari de dretes cada vegada més allunyat de les necessitats reals del nostre poble. Hem proposat un govern de canvi, amb una base parlamentària més ampla i més coherent –formada a l'entorn d'un acord de programa- i amb suport actiu del poble. La negativa de la dreta nacionalista, que avantposa els seus interessos de partit i els seus privilegis de classe a les necessitats globals del poble de Catalunya, planteja la necessitat d'una alternativa de govern basada en la primacia política i electoral dels socialistes. Sols una alternativa d'aquestes característiques podrà reprendre una via de mobilització i unitat civil de defensa intransigent i desenvolupament de l'Estatut, una relació estreta i sincera entre l'autogovern català i les organitzacions dels treballadors i l'associacionisme popular, una nova etapa de col·laboració eficaç entre la Generalitat i els Ajuntaments, una política de govern que respongui a les aspiracions de la majoria del poble i una política d'Estat fonamentada en la solidaritat i la potenciació del paper de Catalunya en la construcció de la democràcia a Espanya.

3.- Els objectius dels socialistes

3.1 Els valors essencials del nostre projecte

Lluitar pel socialisme suposa relacionar permanentment els principis i objectius generals de la construcció d'una societat socialista –programa màxim- amb la realitat concreta en la qual es mou la nostra acció quotidiana.

Els objectius finals dels socialistes són:

1. La transformació de la societat mitjançant l'accés democràtic dels treballadors al poder polític de l'Estat en totes les seves institucions.
2. La socialització dels mitjans de producció, de distribució i de canvi.
3. Una organització social basada en l'aprofundiment de la democràcia i la seva extensió a totes les àrees de la vida econòmica i social.
4. la Planificació democràtica
5. L'eliminació de tota forma d'opressió nacional i el ple gaudi dels drets i llibertats nacionals.
6. la plena vigència del principi de solidaritat dels treballadors de tot el món que es basa en els programes i línies d'actuació de la Internacional Socialista.

7. La societat i les seves institucions polítiques, econòmiques i socials han de garantir els mitjans suficients per tal que la igualtat, la llibertat i la plena dignitat de la persona siguin possibles.

Els socialisme, inseparable de la democràcia, comporta l'ampliació i plenitud d'aquesta i, per tant, l'exercici de les llibertats polítiques i personals. El pluralisme polític és, en el socialisme, el mitjà que expressa la complexitat social i les contradiccions existents en el marc de la legalitat democràtica i socialista. La defensa de la llibertat en general i de les llibertats en particular és un valor essencial de la militància socialista. Això, que subsumeix la democràcia, implica una actitud incommovible en quant a mostrar un respecte escrupulós pel sufragi universal, pels drets constitucionals lliurement establerts pel poble, per la llibertat de cada persona d'organitzar-se en partits i sindicats. Exigeix així mateix l'acatament total de les decisions imperatives de les institucions democràtiques i l'acceptació de l'alternança en el govern. Els socialistes treballarem per tal d'estendre la democràcia a la vida economia i social i de cercar noves formes de participació dels treballadors i altres classes populars en l'organització i control de llurs condicions de treball, en la vida ciutadana i en els serveis col·lectius que la societat ofereix.

En una situació de crisi, plena d'incerteses i dificultats, el projecte dels socialistes es fonamenta en la revolta contra el confusionisme i en l'esperança del canvi. Els socialistes no volem sotmetre al futur que ens prepara la dreta i que ens volen mostrar com a inel·luctable. Enfront del conformisme i la decadència, els socialistes afirmem que és possible construir i tirar endavant un ample projecte de mobilització i de canvi basat en la revolta individual i col·lectiva de tots els homes i dones que pateixen els efectes de la crisi i del domini de la dreta i que no es resignen a ser espectadors passius i impotents de la seva pròpia història.

L'aplicació a la lluita quotidiana d'aquests valors és necessària per tal d'aconseguir el nostre objectiu, la implantació del socialisme autogestionari, és a dir la construcció d'una societat en la qual no existeixi cap forma d'explotació, dominació ni opressió. Això suposa l'exercici del poder polític pels treballadors; la socialització dels mitjans de producció i de distribució; una organització social basada en l'autogestió; la planificació democràtica; l'ampliació i la plenitud de la democràcia; la fi de tota opressió nacional i la transformació de les relacions socials.

No hi ha socialisme sense la disposició i l'exercici del poder polític per part dels treballadors; aquests, en el socialisme, constitueixen un nou bloc social dominant, hegemònic, format –per primera vegada a la història– per la gran majoria de la població.

El socialisme exigeix la propietat col·lectiva social dels mitjans de producció i distribució, és a dir la capacitat efectiva de la col·lectivitat de treballadors a disposar-ne; solament així la burgesia perdrà el fonament

del seu poder i serà possible una planificació democràtica; aquesta socialització no significa necessàriament propietat estatal.

El socialisme pel qual lluitem és una organització social basada en l'autogestió, en l'autogovern dels treballadors; això exigeix modificar les formes d'estructuració del poder, bo i evitant les concentracions de poder; implica procedir a una transferència de poder de l'Estat a la societat, als treballadors, als ciutadans en la perspectiva de la progressiva extinció de l'Estat, així com l'apropament dels centres de decisió als col·lectius més directament afectats.

L'autogestió exigeix la planificació democràtica com un element indispensable de l'autogovern de la col·lectivitat global, de la seva capacitat de regular conscientment l'economia, de la seva capacitat de satisfer les necessitats socials.

El socialisme és inseparable de la democràcia. El socialisme comporta l'ampliació i la plenitud de la democràcia i, per tant, de les llibertats polítiques i personals; el pluralisme polític és un element indispensable per a impulsar i garantir aquestes llibertats. El pluralisme polític és en el socialisme –sobre la base de poder dels treballadors– el mitjà que expressa la complexitat social i les contradiccions existents dins del marc de la legalitat democràtica i socialista.

No hi ha socialisme sense plenitud de les llibertats nacionals, sense alliberament nacional; no hi ha socialisme si no hi ha superació de totes les formes d'opressió nacional, tinguin aquestes un contingut de caràcter cultural, polític o econòmic.

El socialisme suposa no només una millor de les condicions materials de l'existència, sinó també la transformació de les relacions socials, la renovació de les formes de vida i convivència (art, cultural, educació, família, sexualitat, etc.) la qual exigeix la lluita contra l'autoritarisme, la burocratització, la divisió jeràrquica del treball, els actuals models de l'educació amb la transmissió jerarquizada de la ideologia burgesa i contra les condicions que degraden progressivament el medi ambient; així com l'alliberament de tots els sectors socials objecte de la discriminació, camp en què cal posar especial atenció a la situació d'opressió en què es troba la dona, vist que no pot existir una societat socialista i autogestionària sense un alliberament complet de totes les persones.

Aquest projecte de mobilització i canvi es fonamenta en uns valors essencials; la llibertat, la igualtat i la solidaritat.

Llibertat: avui la limitació de les llibertats és una necessitat per al capitalisme en crisi perquè per reconvertir-se ha de reduir la contestació. La llibertat s'ataca no sols limitant o vulnerant els drets i garanties propis d'un sistema democràtic sinó també mitjançant la manipulació i el condicionament social: control de la informació i dels sabers, intoxicació

ideològica, creació i estímul de psicosis col·lectives. Els socialistes volem anar més enllà d'una simple defensa de les llibertats i arribar a una nova societat que fonamenti sobre bases més sòlides la llibertat i l'autonomia dels homes i de les col·lectivitats, tot donant-los una capacitat efectiva de decisió i control sobre les opcions econòmiques, socials i polítiques, a tots els nivells de la societat. Els socialistes volem una extensió de les llibertats que impliqui nous drets per al treballadors i per al poble, a l'empresa i la societat, per tal d'assegurar l'hegemonia democràtica dels sectors majoritaris que estan objectivament confrontats al sistema de dominació del capitalisme.-

Igualtat: vivim en un país on les situacions de renda, els abusos i els privilegis són cosa corrent. La igualtat és, a Catalunya i a Espanya. Una reivindicació a exercir en tots els plans: igualtat davant l'escola i la cultura, davant el treball, la vivenda, la salut, els equipaments socials. Igualtat arreu on les situacions escandaloses de privilegis, abusos i diferències discriminatòries s'acumulen i es perpetuen. A través d'un combat democràtic, prenent suport en la majoria social que pateix situacions de discriminació i desigualtat, els socialistes lluitem per la transformació en un sentit igualitari de tots els elements de la vida econòmica, social i política.

Solidaritat: enfront de les relacions de manipulació, dominació o paternalisme pròpies del capitalisme, els socialistes impulsem la solidaritat entre els treballadors, els homes i els pobles. Solidaritat en el si de la classe treballadora i del poble, perquè els nostres problemes fonamentals només tenen solucions col·lectives. Solidaritat en el manteniment de la unitat civil del poble de Catalunya, en el respecte fraternal a totes les seves manifestacions plurals. Solidaritat entre les nacionalitats i regions de l'Estat, amb l'objectiu de superar totes les desigualtats existents. Solidaritat, més enllà de les nostres fronteres amb tots els pobles en lluita contra l'explotació, el subdesenvolupament i l'opressió.

3.2. El projecte nacional dels treballadors

La peculiaritat del fet nacional ha creat a Catalunya una doble vessant en la lluita del seu poble. Les classes populars han hagut de defensar-se d'una opressió centralista, amb la consegüent afirmació de llur pròpia identitat junt amb la seva pròpia lluita per l'emancipació social. El socialisme s'inscriu en aquesta perspectiva perquè exigeix la superació de tota forma d'opressió nacional, bé sigui lingüística, cultural o política, i creu que per això és necessari disposar d'unes plenes llibertats polítiques i personals en el marc de la democràcia. A Catalunya, el fet nacional ha d'ésser explicat i assumit pels treballadors, que han de refusar tota divisió per raons de llengua o d'origen, tal com pretenen aconseguir aquells que mantenen uns privilegis de classes i saben que aquesta divisió és una de les millors maneres d'impedir l'alternativa de govern dels socialistes tant a Catalunya com a Espanya.

El dret a l'autogovern i el projecte nacional dels treballadors no té les mateixes raons que el nacionalisme de la dreta. Aquesta tracta de fomentar una mistificació en la qual en la qual les diferències de classe i de projecte polític quedin ocultes sota les grans paraules, així com també mantenir un estat latent de divisió en la societat catalana per raons de llengua o de cultura. El projecte dels treballadors i dels socialistes és diferent i està basat en criteris inherents als interessos de la majoria del poble: aproximació del poder polític al poble, igualtat entre tots els ciutadans, lliure afirmació de la pròpia personalitat nacional.

Per tal de tirar endavant el projecte nacional dels treballadors, el manteniment i reforçament de la unitat civil del nostre poble, n'és un element fonamental i imprescindible. Quan ens referim a la unitat civil del poble de Catalunya ens referim en primer terme a la unitat de tots els treballadors de Catalunya, catalans d'origen o vinguts d'altres terres d'on els expulsà l'explotació i la pobresa generades pel capitalisme. Aquesta unitat es fonamenta en la identitat d'interessos, en el fet que tots els treballadors sofreixen una problemàtica comuna i necessiten constituir-se en una alternativa capaç de construir u futur col·lectiu on tots tinguin els mateixos drets i les mateixes obligacions, en una Catalunya autogovernada que eviti qualsevol forma de discriminació i que defensi i potenciï la lliure manifestació i aportació cultural de tots els ciutadans, sigui quina sigui la llengua que parlin. Sobre la base d'aquesta unitat civil, els socialistes creiem que la construcció nacional de Catalunya serà possible mitjançant una acció d'abat històric que avui comporta, com a objectiu prioritari, la construcció d'unes estructures polítiques i administratives d'autogovern eficaces, que resolguin problemes i donin sortida a les aspiracions dels ciutadans, així com una voluntat decidida d'incidir en la mesura centralista i autoritat en un Estat democràtic i autonòmic. Els socialistes veiem en l'Estatut i la Constitució els instruments que cal potenciar i defensar per assolir aquests objectius, i ens tracem com a objectiu següent l'assoliment d'un Estat Federal que reconegui i empari la llibertat de Catalunya i dels altres pobles hispànics.

3.3 La transformació de l'Estat centralista cap a l'Estat federal.

El projecte nacional dels treballadors té doncs una característica que el diferencia clarament del projecte de la dreta nacionalista, és un projecte nacional i alhora estatal. Els treballadors no reivindiquen sols la llibertat de Catalunya i el seu autogovern, sinó que exigim la transformació de l'Estat centralista. Paral·lelament hi ha una altra diferència important. La posició de la burgesia es basa en el seu model de societat capitalista on els criteris fonamentals són la competència i el benefici, té una visió particularista insolidària de les relacions amb les altres pobles i una visió estrictament instrumental de l'autogovern de Catalunya al qual de fet s'ha oposat en el passat cada vegada que ha vist perillar els seus interessos. La posició dels socialistes i dels treballadors és una visió igualitària i solidària que es concreta en el dret de tots a uns nivells iguals d'autogovern, el desenvolupament d'una política de lluita contra els desequilibris, territorials i la perspectiva d'un Estat federal. Aquest

projecte dels socialistes és, a més, l'únic que pot assegurar un marc estable per al desenvolupament del nostre autogovern nacional. L'Estat espanyol que mantingui les seves estructures centralistes sols pot reconèixer l'autonomia de Catalunya forçat per exigències cojuntarals. Tan aviat com torni a sentir-se fort acabarà amb aquesta autonomia precària. Per això no hi ha futur per a l'autogovern català sense una política d'Estat que es doni per objectiu la transformació de l'Estat centralista. Aquest desenvolupament autonòmic de l'Estat planteja avui les necessitats següents: culminació dels processos autonòmics pendents; dotació a totes les CC.AA. de poders legislatius, executius i judicials; continuació del procés de transferències de serveis, degudament sincronitzades i valorades; assegurament d'un finançament solidari i suficient a les CC.AA.; reforma de l'administració de l'Estat, de la funció pública, i del règim local.

És en aquesta perspectiva i amb aquests objectius que els socialistes hem negociar els acords autonòmics, i entenem que el model d'Estat que ens pot resultar suposa la victòria política de les forces d'esquerra democràtica sobre les de la dreta centralista i obren la perspectiva d'una transformació vers l'Estat federal.

La Constitució, els Estatuts d'Autonomia i els acords autonòmics han posat en efecte les bases per a la construcció del nou model de Govern i d'Administració. Aquest model resultarà, però, de l'elaboració i aplicació d'una sèrie de lleis institucionals encara pendents com són la Llei de Bases del Règim Local, la Llei de Govern i de l'Administració Central, la Llei Orgànica del Poder Judicial, la Llei de Bases de la Funció Pública, la Llei de Bases de l'Ordenació Econòmica, etc... Per això aquestes lleis no poden ser el fruit d'una elaboració i d'un debat singular i aïllat. Ans al contrari, han de respondre a una visió coherent i de conjunt del nou model de Govern i d'Administració

En conseqüència, els socialistes de Catalunya proposarem al Partit Federal la constitució d'una Comissió de Treball que, comptant amb la participació i la consulta dels partits socialistes de nacionalitat i regió, elabori el conjunt de criteris definidors per a l'acompliment ple del procés de transformació autonòmica i descentralitzada de l'Estat. Aquestes criteris haurien de constituir la base d'una negociació que el nostre Partit hauria de plantejar com un aspecte fonamental de la seva oferta electoral.

3.4 La sortida de la crisi i la lluita contra l'atur

El problema més greu que avui tenim plantejat és sens dubte el de l'atur: prop de dos milions de parats a Espanya, deu a la CEE. Totes les previsions afirmen que la situació tendeix a empitjorar. L'atur és la manifestació més dramàtica de la crisi econòmica actual.

Enfront de l'atur, els socialistes hem tirat endavant una política responsable de defensa dels interessos dels treballadors i manteniment

dels llocs de treball que en el pla sindical ha donat com a resultat l'Acord Nacional sobre Ocupació (ANE) que creiem que era el millor compromís possible en una negociació amb l'Administració i la patronal. Aquest acord, signat per UGT i CCOO, desenvolupa l'estratègia de negociació col·lectiva que havia tirat endavant en solitari la UGT en la negociació de l'AMI. Considerem que l'ANE ha constituït un element important per al manteniment de l'estabilitat política en un període particularment difícil del procés democràtic, i que conté elements que obren una perspectiva esperançadora per als treballadors de cara a l'any 1982, en la mesura que el seu compliment per part de la patronal i l'Administració sigui una realitat.

Els socialistes dediquem atenció prioritària a la superació de la crisi econòmica, Una política de lluita contra l'atur i de creació de lloc de treball constitueix avui el principal repte que tenim plantejat. En aquesta perspectiva el nostre Partit s'atindrà a les directrius i propostes continguts en la ponència econòmica del Congrés.

Però el desenvolupament de propostes cojuntarals i de programes a curt termini no ens poden dissimular l'abat de les transformacions en curs en la crisi actual i les seves repercussions irreversibles pel que fa a l'evolució de la nostra civilització industrial. La crisi econòmica actual s'acompanya d'un procés molt profund d'innovació tecnològica, cridada a modificar substancialment, en aquest final de segle, la manera de pensar, de treballar i de viure del conjunt de les societats industrials. La primera revolució industrial havia introduït màquines cada vegada més complexes i perfeccionades en tots els processos de producció. Però aquestes màquines no modificaven substancialment el paper primordial dels treballadors. Les màquines i els processos de producció necessitaven la direcció, el control i l'especialització de l'obrer. Aquest fet garantia a la classe obrera una força i una capacitat creixent de negociació i de plantejaments: els ordinadors, la programació, la informàtica, les banques de dades, la robotització, els microordinadors i microprocessadors permeten automatitzar i computeritzar progressivament la producció industrial i els serveis.

Així, la crisi no afecta per igual el conjunt de la societat. Per a la burgesia, la crisi té una sortida basada en la modernització de la maquinària, una més alta tecnologia i una millor especialització. Solucions que es tradueixen, en general, en una major concentració del capital i del poder, i en reestructuracions industrials que comporten un elevat percentatge d'atur. La joventut obrera i la dona treballadora van quedant progressivament exclosos dels processos industrials. La robotització anirà substituint progressivament els peonatges i anirà desenvolupant-se en les cadenes de muntatge i en tots els llocs de producció on la instal·lació de dispositius electrònics pugui assegurar el funcionament de qualsevol mecanisme. Els treballadors hauran de perfeccionar profundament els seus coneixements professionals i tècnics: tot això implica una transformació i el futur dels socialisme. Estem davant d'un inici de canvi molt radical, que posarà a prova les virtualitats

i les capacitats del socialisme, a nivell del nostre país i del conjunt de les societats industrials. Davant d'aquest canvi hem de mostrar que som els creadors del demà i no la darrera esperança del passat.

El Partit ha de prendre consciència de que ens trobem davant d'un canvi profund de societat, als inicis d'una revolució tecnològica, l'ambició i l'objectiu de la qual es donar a les màquines una precisió i una autonomia de moviment i d'accions subordinades a una programació i a tota mena de dispositius complementaris.. Aquesta revolució ha de permetre l'alliberament de l'home –de l'obrer, de milions d'obrers- de les tasques més pesades, més embrutidores, més insaludables; ha de simplificar i ennobir el treball; i ha de fer possible una societat molt alliberada de l'explotació, més solidària, més igualitària i molt feliç. Però, de moment, en els temps que travessem, les conseqüències d'aquesta nova revolució es tradueixen per l'eliminació de milers –de milions- de treballadors dels seus llocs de treball i dels processos actuals de producció. I el que és infinitament més greu, barra a la joventut i a les noves generacions obreres la seva incorporació al treball i a una vida normal.

Es obvi que els homes i les organitzacions pertanyent al capitalisme internacional intentaran controlar i conservar el benefici dels desenvolupament en curs de l'alta tecnologia associant els organismes internacionals i les empreses multinacionals a la direcció i al control –en altres paraules, al poder polític- del món de demà, mantenint els treballadors i els països menys desenvolupats en un estat de subordinació, mentre s'experimenten noves formes, també sofisticades de dependència o d'esclavitud.

L'Espanya actual i Catalunya corren el perill de trobar-se ràpidament entre els països dependents. La nostra participació, la creació i la invenció tecnològica és, pràcticament, nul·la. Els nostres científics i els nostres tècnics, alguns d'ells excel·lents treballen a les Universitats i als laboratoris de França o Estats Units. La nostra burgesia industrial –exceptuant l'embranchida catalana de les primeres dècades d'aquest segle- continua produint i exportant tèxtil, calçat, productes del camp i mà d'obra barata. La nova tecnologia que comença a ésser utilitzada en el país, és tota importada, i les empreses que es munten en aquest sector, treballen amb patents estrangeres o es limiten a l'explotació parasitària d'un mercat nacional que no vol quedar al marge de l'evolució mundial. La burgesia espanyola, que porta dècades de retard, acostumada a caminar recolzada en els bastons de paralític que representen les dictadures militars sense audàcia creadora i ambició històrica, és incapaç d'incorporar el país a la revolució tecnològica dels països avançats.

Els socialistes hem d'acceptar el repte de la història.

Tot i continuant essent l'expressió d'una classe obrera avui amenaçada ens hem de convertir en les precursors i organitzadors d'una Catalunya de l'any 2000, formant encorada en un món en total i ràpida transformació en el centre del qual pensem inserir-hi el conjunt dels treballadors. Això ens dona –als socialistes- una doble responsabilitat.

- a) No acceptarem passivament que sigui la classe obrera la que pagui avui, amb l'atur de milions dels seus homes, amb reducció del seu nivell de vida, amb el sacrifici de la seva joventut i amb la incertesa dels seu futur històric, el preu de la transformació tecnològica de la societat.
- b) Ens esforçarem per convertir-nos en l'expressió i en voluntat política, no solament dels obrers, avui en dificultats, sinó del conjunt dels treballadors (de la ciència, de la tècnica, de la universitat, de la cultura, de l'administració, de la pagesia, de les petites i mitjanes empreses, etc.) és a dir, en l'expressió i voluntat de la majoria de la societat catalana, que refusa que les possibilitats i les conseqüències de la nova revolució tecnològica siguin manipulades en benefici d'una petita minoria de l'alta burgesia, sinó que es converteixin en l'esperança, la propietat en el futur del poble de Catalunya en el seu conjunt.

3.5 La millora de la qualitat de vida

Propiciar la igualtat significa establir, mantenir i desenvolupar els serveis públics i els equipaments col·lectius. cal superar l'enorme desequilibri heretat entre el grau de desenvolupament industrial i el grau d'equipament social i cultural. Però els equipaments socials i culturals sols poden resultar efectius si promouen la participació. La societat capitalista moderna genera la disgregació social i l'aïllament. Isolat en el seu treball i sotmès al control d'un aparell de producció sense rostre, el treballador perd consciència de la seva solidaritat objectiva amb els companys de classe. Immers en una crisi en uns mecanismes socials i econòmics que no comprèn i el control dels quals sembla inassolible, tendeix a sotmetre's a la passivitat i a l'escepticisme impotent. En tots els sectors populars apareixen avui fenòmens d'aquesta naturalesa, que generen noves formes de dominació i dependència consistentes en la incapacitat de decidir segons els propis criteris, de pensar de manera independent informada, de determinar els propis hàbits de vida individual, de desenvolupar una vida més autèntica i feliç.

Sorgeixen així, enfront d'aquestes noves contradiccions de la nostra societat, nous moviments socials de contestació, com el moviment ecologista, les feministes, els moviments antinuclears i en general els moviments radicals, amb objectius orientats a la transformació d'aspectes concrets de la nostra vida quotidiana, individual i col·lectiva, enfront del qual cas que el socialisme desenvolupi un diàleg tendint a plantejar la

necessitat d'una convergència d'impulsos vers la construcció d'un ample moviment orientat vers un mateix projecte de transformació socialista de la societat. Per això els socialistes hem d'assumir totes les reivindicacions que, sorgides de les contradiccions i problemes de la nostra societat, estan encaminades a obtenir per als ciutadans una altra manera de viure, una qualitat de vida més lliure, més plena i autèntica.

3.6. Un país lliure i segur

La defensa de les llibertats i l'eradicació de la violència i del terrorisme, de tot signe, és un objectiu fonamental dels socialistes en el moment present. La llibertat, avui i ací, té un nom i una garantia: la Constitució i l'Estatut. Cal defensar-los i exigir el seu compliment i el seu desenvolupament més ample. Cal difondre el seu coneixement i la consciència dels ciutadans respecte dels seus drets. Cal estendre la idea que som un país capaç de viure en pau, en llibertat i solidàriament. Cal, en fi, refusar el mite que "som diferents" i assumir que som un país europeu que aspira a viure en llibertat i en dignitat.

La llibertat es defensa exercint i expandint la llibertat. Els socialistes estem disposats a donar suport a aquelles mesures constitucionals que donin recursos a l'autodefensa de la democràcia, però sempre garantint el ple respecte als drets individuals. Al mateix temps, exigim fermesa en el compliment de les lleis, en la defensa de les llibertats contra el terrorisme militar. El terrorisme d'extrema dreta, amb implicacions clarament colpistes, especula amb el suport de residus del règim anterior enquistats en les institucions i l'administració. El terrorisme d'extrema esquerra segueix una estratègia de provocació sistemàtica contra les forces armades i de seguretat, que es completament perfectament amb l'anterior. En aquesta societat democràtica que estem construint. Mentre en un estat autoritari la policia és el servei d'un poder dirigista i repressiu, en un Estat democràtic la policia és al servei de la societat i té com a fonamental objectiu la protecció dels drets i llibertats dels ciutadans en un clima d'ordre, tolerància i pau.

3.7. Joventut i canvi socials

el milió de joves que avui es troben entre els 14 i els 24 anys són els qui conformaran i dirigiran la Catalunya de l'any 2000. Un de cada cinc ciutadans de Catalunya és un jove i forma part d'aquesta generació que conformarà allò que avui és el futur. Aquest futur, en els inicis del segle proper, s'encaminarà al socialisme o vers noves formes de barbàrie, d'insolidaritat i d'injustícia. D'ací l'enorme importància política d'una joventut que avui es troba desgraciadament i inexorablement, en una situació de marginació. La injustícia social colpeja de ple aquesta joventut de la qual es nodrirà el nostre futur. La crisi econòmica afecta prioritàriament els joves. Destrossa, dispersant-lo, el sentit cohesionador d'una generació. L'atur juvenil –que assoleix un 47% del total- té conseqüències específiques i greus que s'afegeixen a les estrictament econòmiques. Entre d'altres, la més greu és que obstaculitza greument la

formació d'una consciència de classe, o de lluita solidària. Són desenes de milers els joves, fills de treballadors, que no han pogut accedir, als vint anys més o menys al món del treball. El capitalisme, que en els anys seixanta va "descobrir" la joventut com a important consumidor, com a mercat i que tractà de neutralitzar les seves reivindicacions deglutint-les en el consumisme, avui relega els joves a la pura marginalitat en les zones obreres, urbanes i suburbanes. Però la crisi –i en conseqüència l'atur- afecta també nuclis socials que abans pareixien immunes: universitaris amb impossibilitat de trobar sortides professionals, joves pagesos, fills de comerciants que no tenen ja lloc en el negoci familiar, etc. Van constituint una massa ingent de joves abocats a la marginació. I és precisament aquesta joventut la que protagonitzarà el futur. Per això, avui és potser la primera tasca dels socialistes la d'ampliar la comunicació amb la joventut i reivindicar i ajudar el protagonisme juvenil con a sinònim de canvi de disseny del futur.

En el procés de la lluita contra la dominació i la dependència, per unes relacions lliures i igualitàries entre els homes, pel dret a la diferència enfront a l'estandarització de la vida, per la creativitat i la imaginació enfront de l'anquilosi consumista, per la solidaritat enfront de la competitivitat i la intransigència, els socialistes hem d'estar amb la joventut, en la recerca comú d'un projecte de canvi basat en la rebel·lió d'allò que és possible contra allò que existeix avui.

4. La política actual dels socialistes de Catalunya

4.1 La consecució d'una majoria social i política.

L'objectiu fonamental que tenim plantejat és la consecució d'una àmplia majoria social i política que doni suport a un programa e joc macabre es cerca una inseguretat permanent i la desestabilització de la democràcia. Sols un Estat democràtic amb un poder civil fort, unes institucions consolidades i fidels a la democràcia, uns governants responsables i un poble actiu en la defensa de la llibertat poden superar aquesta situació.

La dreta tracta d'associar la paraula democràcia amb la idea d'inseguretat. Vol assimilar llibertat amb desordre. Per als socialistes la seguretat ciutadana no és sols la defensa del ciutadà enfront de la delinqüència, sinó una situació que permet a tots i a cada un el ple exercici dels seus drets i garanties, tant individuals com col·lectius. cal enfrontar-se a les causes diverses que generen problemes d'inseguretat: l'atur, especialment el juvenil, la deterioració urbanística, els dèficits d'equipaments, etc.; és anant a resoldre aquestes causes de fons que s'arribarà a consolidar un país veritablement lliure i segur. Cal fer també front als problemes de la seguretat ciutadana amb mesures polítiques, d'administració de justícia i policials, sota el prisma d'un govern ferm i d'unes institucions dignes de la transformació democràtica i socialista. Aconseguir aquesta àmplia majoria implica fer coincidir en el projecte socialista sectors socials que tenen trajectòries diferenciades i han tingut formulacions i valors no coincidents. Sectors que avui estan objectivament oposats al sistema de dominació del capitalisme i en especial dels sectors monopolistes del capitalisme, però que no tenen una unitat interior. Aconseguir aquesta unitat, feta

amb tots els treballadors, assalariats o autònoms, amb els obrers i els sectors lligats al sistema de distribució; al món de la cultura, al món professional, etc. Requereix un enorme esforç no sols en el pla del combat polític sinó també en el pla de la consciència, i per tant en el terreny ideològic i cultural.

Per tant, l'estratègia socialista ha de combinar una lluita política a l'interior de les Institucions i una lluita social i cultural –que a Catalunya revesteix una especial transcendència perquè és també, i fonamentalment, una lluita per la unitat civil del poble, per la unificació nacional.

En el pla polític, els socialistes hem de sintetitzar les diverses aspiracions de canvi de cadascun dels sectors socials dominats, connectar-los en un mateix projecte i en un mateix combat, posant sempre de relleu els interessos generals dels treballadors, i impulsant la unitat de les reivindicacions democràtiques i socialistes sota un plantejament polític general. El Partit ha d'articular i expressar aquesta majoria en gestació, integrada per una pluralitat de sectors socials a l'entorn de la classe treballadors. El Partit, a la vegada impulsor i receptor dels impulsos d'aquesta majoria, ha d'ésser una estructura flexible i oberta, en permanent contacte amb totes les formes d'associació i expressió popular, sintetitzant de forma permanent les aspiracions de la majoria sense caure però en el perill de convertir-se en portaveu d'interessos corporatistes que entrin en contradicció amb els interessos globals.

4.2 El paper del Partit

El paper del Partit, en aquesta perspectiva, desborda l'acció en el pla institucional i va més enllà. Evidentment, la tasca a les Institucions democràtiques és absolutament i fonamental i en la mesura que requereix un elevat nivell d'especialització i competència tècnica, precisa de l'atenció prioritària. Però cal evitar la reducció de tota l'acció socialista a la dimensió institucional, i impedir la tendència del professionalisme dels experts a deformar-se en corporativisme, en classe política. L'organització d'un Partit que vol "canviar la vida" en una societat com la nostra ha d'ampliar-se vers tots els terrenys que permetin propulsar una mobilització de la majoria social i política pel socialisme. Cal, doncs, un Partit obert, molt diversificat en els seus plans d'actuació, que es converteixi en el centre impulsor d'una àmplia mobilització política, social i cultural pel socialisme en el si de la societat catalana. Les referències abstractes i voluntaristes a la "inserció en el teixit social" han de convertir-se en un esforç concret d'adaptació de les estructures i mètodes del Partit que sigui capaç d'evitar un progressiu replegament de la nostra activitat vers l'àrea de les conteses polítiques regulades pels procediments de la democràcia formal (eleccions locals, nacionals i estatals, activitat parlamentària, gestió d'administració i e govern) com a àrea exclusiva de l'activitat del Partit. El Partit ha d'ésser capaç de desenvolupar la seva acció en tots els sectors de l'activitat social, ja que no és solament un subjecte o instrument d'acció política, sinó un punt de referència de totes les lluites i de totes les activitats dirigides a democratitzar la societat, i més enllà, a transformar l'entera organització de la vida social. Punt de referència: no organització totalitària que vulgui controlar, subordinar o dirigir tot el moviment social. Al contrari: instrument d'acció i mobilització polivalent, capaç d'impulsar en el sentit del socialisme i amb ple respecte per l'autonomia, la lliure confrontació i el pluralisme, el moviment divers i convergent de totes les realitats socials que lluiten contra el sistema dominant: moviment sindical, associacionisme popular, moviment

cooperatiu, moviments sindicals, associacionisme popular, moviment cooperatiu, moviments sectorials, etc. El tipus de relació a establir, flexible i dinàmic, ha d'ésser la prefiguració embrionària del nostre projecte socialista: un model de relacions igualitàries en el qual tot grup conservi les seves característiques específiques i, la seva independència i diferenciació, dins d'una lliure articulació de cooperació i aliances per a assolir objectius concrets.

4.2 L'autonomia del projecte socialista

La política de mobilització d'una majoria social i política pel socialisme en la Catalunya d'avui, pressuposa reafirmar l'autonomia del projecte socialista, i per tant el refús d'un model de política d'aliances permanents, d'abast estratègic, amb d'altres forces polítiques. La posició dels socialistes com a Partit dels treballadors més sòlidament implantat ens obliga a avançar en aquesta via de vertebració social del poble, essent una força política totalment independent, present a tot arreu amb el nostre projecte específic i aspirant a aconseguir que el nostre programa concret de canvi rebi un suport polític i electoral majoritari i pugui ésser materialitzat en una política de govern socialista.

Aquesta estratègia d'autonomia socialista és la que pot permetre el desenvolupament d'un combat democràtic que faci possible l'accés dels socialistes al govern, a l'abric d'un moviment social i polític majoritari.

4.3 L'oferta socialista per al canvi

En el pla de la política d'Estat, els socialistes de Catalunya donem un suport actiu a l'oferta socialista per al canvi concretada en el 29è Congrés Federal en els punts següents:

1. Democratització definitiva de l'Estat. Reforma de l'administració pública.
2. Defensa de les llibertats i seguretat ciutadana. Eradicació de la violència de tot signe. Garantia dels drets i llibertats dels ciutadans.
3. Modernització de la societat cap a majors nivells de llibertat i benestar. Política educativa, d'habitatge i de sanitat al servei del poble. Política social i d'atenció especial als marginats.
4. Atenció prioritària a la superació de la crisi econòmica. Reindustrialització. Política de creació de llocs de treball i de lluita contra l'atur.
5. Política exterior orientada a la integració a Europa. Oposició a l'ingrés a l'OTAN
6. Estat de les Autonomies en las perspectiva federal. Solidaritat entre nacionalitats i regions. Suport a l'autonomia municipal.

A més, respecte a la polític exterior, defensarem:

- a) Si es produeix l'entrada a l'OTAN aconseguiment de la celebració d'un referèndum sobre la conveniència o no de la permanència.
- b) Establiment d'una política mediterrània.

En el pla de la política catalana, els socialistes de Catalunya ens proposem els objectius següents:

1. La construcció d'una majoria de progrés, capaç de traduir-se en un acord polític de govern d'àmplia base social i parlamentària, per assolir la construcció de l'autonomia a Catalunya, la lluita contra l'atur i l'avenç en la transformació social, política i econòmica del país. Mentre això no sigui possible, els socialistes farem una política clara d'oposició al govern minoritari de CiU, tot avançant propostes constructives que introdueixin elements programàtics de modernització i canvi.
2. Defensa intransigent de l'Estatut, de la Constitució. Desenvolupament de l'Estat de les Autonomies, en una perspectiva federal.
3. Suport a la tasca dels governs municipals donant preferència a les accions que puguin millorar a curt termini la qualitat de vida dels administrats.
4. Potenciació del paper del Parlament de Catalunya. Configuració d'un Estat de Règim Interior que garanteixi el funcionament democràtic de les Institucions catalanes.
5. Cooperació activa amb la UGT especialment en els aspectes de reconversió industrial, política sectorial i aplicació i desenvolupament de l'ANE, punts angulars de la lluita immediata contra l'atur.
6. Lluita per una política cultural que situï la normalització lingüística en un marc d'enriquiment ràpid de les estructures i mecanismes de la vida cultural, i de ple respecte i no discriminació en relació a la pluralitat de manifestacions culturals i lingüístiques de Catalunya.
7. Potenciació del moviment associatiu popular i política de mobilització en la perspectiva de dinamització d'un moviment majoritari pel socialisme a Catalunya, impuls al moviment cooperativista.
8. Potenciació del debat intern i del debat obert amb la societat, debat del qual el Partit ha de treure grans fruits de cara a l'elaboració de la pròpia alternativa global.
9. Difusió de l'alternativa socialista a través d'una campanya de comunicació i diàleg que faci del programa dels socialistes el programa del poble de Catalunya.